

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoPr/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119462876
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6119462876.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobkyne: X.T., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom U., A. armády XX/XX, právne zastúpenej KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Skuteckého 6, Banská Bystrica, IČO: 36 851 574, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, v konaní o zaplatenie 4.059,79 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13Cpr/2/2020-249 zo dňa 10. 12. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia okresného súdu o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 3.990,35 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 %, špecifikovaným vo výroku I. rozsudku. Vo zvyšku okresný súd žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou voči žalovanému domáhala, aby súd vydal platobný rozkaz, ktorým zaviazže žalovaného na zaplatenie sumy 2.467,80 Eur s príslušenstvom ako mzdového rozdielu zodpovedajúceho zaradeniu žalobkyne do vyššej platovej triedy za obdobie od novembra 2016 až novembra 2019 (poznámka odvolacieho súdu: v zmysle nižšie uvedenej pripustenej zmeny žaloby). Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 07. 01. 2020 v upomínacom konaní platobný rozkaz sp. zn. 32Up/1915/2019 v zmysle žalobného návrhu. Proti predmetnému platobnému rozkazu podal žalovaný v 15-dňovej lehote odpor, kde uviedol, že žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odpore proti platobnému rozkazu žalovaný uviedol, že zastáva názor, že nie je daná právomoc súdu rozhodovať vo veciach týkajúcich sa zaradenia štátnych zamestnancov do funkcií podľa ustanovení zákona č. 400/2009 Z. z., pretože uvedené oprávnenie patrí výlučne služobnému úradu „vzhľadom na posúdenie najnáročnejších činností vykonávaných štátnymi zamestnancami“. Súd nie je oprávnený o takomto zaradení rozhodovať, pretože nemôže mať vedomosť o činnostiach vykonávaných jednotlivými štátnymi zamestnancami. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu na ust. § 5 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z., podľa ktorého „štátna služba na účely tohto zákona je činnosť, ktorou štátny zamestnanec v rozsahu ustanovenom týmto zákonom alebo osobitným predpisom

plní úlohy štátneho orgánu pri vykonávaní štátnej správy alebo plní úlohy pri vykonávaní štátnych záležitostí v služobnom úrade v príslušnom odbore štátnej služby alebo bez určenia odboru štátnej služby, ktorá zahŕňa a) riadenie, b) rozhodovanie, c) kontrolu, dozor alebo inšpekciu, d) vnútorný audit alebo vládny audit, e) odbornú prípravu rozhodnutí, f) právne zastupovanie, g) odbornú prípravu návrhov zákonov, ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov alebo medzinárodných zmlúv vrátane odborných činností súvisiacich s ich prerokúvaním, schvaľovaním a podpisovaním, ako aj odborných činností súvisiacich s vrátením zákonov prezidentom, h) odbornú prípravu koncepčných dokumentov a strategických dokumentov alebo i) odbornú prípravu podkladov na vykonávanie štátnych záležitostí“.

1.2 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že dňa 22. 10. 2022 mu bol doručený návrh žalobkyne, aby v zmysle ust. § 140 ods. 1 CSP pripustil rozšírenie žaloby v tam vymedzenom rozsahu, ktorou zmenou žaloby sa žalobkyňa domáhala rovnakých nárokov aj za obdobie od novembra 2018 až do novembra 2019, a teda takto zmeneným žalobným návrhom sa domáhala doplatenia rozdielu mzdy od novembra 2016 do novembra 2019. Okresný súd zmenu žaloby v zmysle uvedeného podania žalobkyne pripustil na pojednávaní konanom dňa 22. 10. 2020. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku zhrnul prednesy a vyjadrenia strán sporu a ich právnych zástupcov a ďalej uviedol, že vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s prednesom právnej zástupkyne žalobkyne, s výsluchom žalobkyne, oboznámením sa s prednesom právneho zástupcu žalovaného, s pracovnou zmluvou, s opismi štátnozamestnaneckého miesta, s rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 9C/3/2016 zo dňa 12. 10. 2018, s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018- 464 zo dňa 14. 11. 2019, s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/72/2020 zo dňa 01. 07. 2020, s rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 5C/180/2016 zo dňa 22. 10. 2018, s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/4/2019-608, s rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 12Cpr/1/2019-544 zo dňa 20. 11. 2020, s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 9Cpr/4/2016 zo dňa 15. 10. 2020, s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 18Cpr/4/2016 zo dňa 25. 09. 2020, ako aj s ďalšími listinnými dôkazmi a zistil, že pre rozhodnutie o žalobou uplatnenom nároku žalobkyne, podstatné skutkové okolnosti medzi stranami sporu sporné neboli.

1.3 Z hľadiska právneho posúdenia za primárnu (základnú) právnu otázku považoval okresný súd, tak ako to vyplýva z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, otázku zaradenia žalobkyne do 5. platovej triedy podľa zákona č. 400/2009 Z. z. a do 3. platovej triedy podľa zákona č. 55/2017 Z. z. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že „po právnej stránke bolo sporné zaradenie žalobkyne do príslušnej platovej triedy, a teda či činnosti vykonávané žalobkyňou spadajú do vyššej platovej triedy“. Poukázal pritom na ust. § 29 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe, na prílohu č. 1 zákona č. 400/2009 Z. z., kde sa uvádzajú charakteristiky platových tried, na ust. § 53 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a na prílohu č. 1 zákona č. 55/2017 Z. z.. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na to, že v skutkovo a právne identických veciach súdy už právoplatne rozhodli. Konkrétne išlo o konanie vedené na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 9C/3/2016, pričom sa jednalo o konanie týkajúce sa tých istých strán sporu, len sa uplatnený nárok týkal iného obdobia a konanie vedené na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 5C/180/2015, v ktorých konaniach vydané rozhodnutia boli následne potvrdené rozsudkami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018 - 464 zo dňa 14.11.2019 a sp. zn. 15Co/4/201-608. Žalovaný podal proti rozsudku Okresného súdu Brezno sp. zn. 9C/3/2016 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 17Co/333/2018. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 9Cdo/72/2020 zo dňa 01.07.2020 dovolanie žalovaného odmietol. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že sa oboznámil s rozhodnutiami vydanými vo vyššie uvedených konaniach, ako aj s dokazovaním, ktoré bolo v týchto konaniach vykonané a dospel k záveru, že rozhodnutia vydané vo vyššie uvedených konaniach sa zaoberali skutkovo a právne identickou otázkou, pričom v konaní sp. zn. 9C/3/2016 išlo o tie isté strany sporu, len išlo o iné žalované obdobie a v konaní sp. zn. 5C/180/2015 bol rozdiel len v osobe žalobcu. V uvedených konaniach tomto spore. Na základe vyššie uvedeného okresný súd nezistil dôvody, pre ktoré by sa mal odkloniť od právnych záverov Okresného súdu Brezno v konaní sp. zn. 9C/3/2016 a sp. zn. 5C/180/2016, a to s poukazom na článok 2 ods. 2 a 3 Základných princípov CSP. V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku hlavne na rozsudok Okresného súdu Brezno sp. zn. 9C/3/2016-286 zo dňa 12.10.2018 a na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018 zo dňa 14.11.2019. Konštatoval, že v tomto konaní (v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 13Cpr/2/2020) sa prakticky jedná len o „dožalovanie“ platových

nárokov žalobkyne, vyplývajúcich zo štátnozamestnaneckého pomeru medzi ňou a žalovaným, pričom žalobkyňa sa v tomto konaní domáha platových nárokov na základe tých istých skutkových okolností ako vo vyššie uvedených konaniach, opierajúc sa o totožnú právnu argumentáciu, aká vyplýva z rozsudku Okresného súdu Brezno sp. zn. 9C/3/2016-286 ako aj z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018 - 464, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici potvrdil rozsudok Okresného súdu Brezno sp. zn. 9C/3/2016-286 zo dňa 12.10.2018 v prvom výroku, ktorým Okresný súd Brezno žalobe čiastočne vyhovel, keď zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 3.093,43 € spolu s príslušenstvom, pričom sa jednalo o tú istú žalobkyňu ako v tomto konaní, len v konaní sp. zn. 9C/3/2016 si žalobkyňa uplatnila nárok za obdobie od októbra 2012 do septembra 2015. V nadväznosti na uvedené (t. j. skutkovo a právne identický spor, medzi tými istými stranami sporu, len žalované je iné obdobie) odcítoval okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018-464, kde krajský súd ako súd odvolací okrem iného uviedol, že: listinnými dôkazmi tvoriacimi súčasť spisu je preukázané, že žalobkyňa bola na základe pracovnej zmluvy z 01.07.1992, prijatá na Krajskú správu geodézie a kartografie v Banskej Bystrici do funkcie hlavný referent s miestom výkonu práce Stredisko geodézie Banská Bystrica, pracovisko Brezno. Na základe zákona č. 222/1996 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov došlo ku zmene zamestnávateľa žalobkyne z Katastrálneho úradu v Banskej Bystrici na Okresný úrad v Brezne, odbor katastrálny s účinnosťou od 24.07.1996. Na čísle listu 175 spisu je zažurnalizované (sa nachádza) potvrdenie Inštitútu pre verejnú správu Bratislava zo dňa 04.10.1999 o tom, že žalobkyňa absolvovala teoretické časti adaptačného prípravného štúdia a záverečný seminár na samostatné zabezpečovanie odborných činností pre úsek katastra nehnuteľností a na čísle listu 176 spisu je osvedčenie vydané Okresným úradom Brezno dňa 07.10.1999 o tom, že žalobkyňa absolvovala odbornú prípravu zamestnancov na splnenie osobitných kvalifikačných predpokladov a že spĺňa osobitné kvalifikačné predpoklady vyžadované § 2 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 157/1997 Z. z. o osobitných kvalifikačných predpokladoch na výkon niektorých činností v krajských úradoch a okresných úradoch na samostatné zabezpečovanie odborných činností pre úsek katastra nehnuteľností. Opis štátnozamestnaneckého miesta označeného funkciou hlavný referent na Správe katastra Brezno, oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam pre žalobkyňu z 28.mája 2009, aj s podpismi oprávnených osôb a dátumom vyhotovenia sa nachádza na č. l. 266 spisu, pričom v riadku 8 osvedčenia je za najnáročnejšiu činnosť vykonávanú žalobkyňou označená činnosť: samostatné odborné činnosti alebo samostatné vykonávanie ucelených agend s rozhodovacou právomocou na príslušnom úseku štátnej služby; samostatné činnosti vyžadujúce spoluprácu aj s inými organizačnými útvarmi v služobnom úrade a v riadku 9 osvedčenia je konkrétny rozpis a charakteristika žalobkyňou vykonávanej činnosti tak, že: zapisuje práva k nehnuteľnostiam na základe rozhodnutí o povolení vkladu, o oprave chýb a na základe došlých listín registra Z, R, N, P1, P2, C, resp. na základe vlastných prešetrení údajov KN, vyznačuje poznámky v katastri nehnuteľností, prešetruje zmeny údajov katastra nehnuteľností, poskytuje informácie z katastra nehnuteľností, vydáva výpisy z katastrálneho operátu, pripravuje podklady k poskytnutiu informácie v zmysle zákona č. 211/200 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám. Ako výstupy činnosti žalobkyne sú označené nasledovné činnosti: zapisovanie práva k nehnuteľnostiam, vyznačenie poznámky, prešetrovanie údajov v katastri nehnuteľností a podávanie informácií z katastra nehnuteľností. Dodatkom k služobnej zmluve - dohodou o zmene štátnozamestnaneckého pomeru s trvalým preložením zo služobného úradu Správa katastra Banská Bystrica do služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky s pravidelným miestom výkonu štátnej služby Okresný úrad Brezno, katastrálny odbor, oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam sa podľa obsahu tejto dohody zmenil len služobný úrad s tým, že ostatné náležitosti „služobnej“ zmluvy - odbor štátnej služby, platové náležitosti, funkcia, činnosti uvedené v ostatnom opise štátnozamestnaneckého miesta sa nezmenili. Uvedený dodatok ku zmluve bol vyhotovený 12. septembra 2013 s tým, že ostatným opisom štátnozamestnaneckého miesta má byť opis štátnozamestnaneckého miesta z 01.01.2013, kde sa obsah riadku 9 opisujúci konkrétne činnosti vykonávané žalobkyňou nezmenil, ale oproti riadku 8 z opisu štátnozamestnaneckého miesta z 28.05.2011 sa za najnáročnejšiu činnosť označila len „odborná činnosť“ vyžadujúca spoluprácu s inými organizačnými útvarmi a vybavovanie odbornej agendy vo vymedzenom úseku, tvoriacej podklad na rozhodovanie. Nezmenený zostal aj obsah riadku 13 definujúci výstupy činnosti žalobkyne. Oproti týmto opisom štátnozamestnaneckých miest sa do opisu z 1. marca 2014 bez zmeny výstupov pridala do riadku 9 činnosť nazvaná ako: posudzovanie spôsobilosti verejných a iných listín.

1.4 V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na tú časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018-464, kde

krajský súd uviedol, že „vyššie uvedené zistenia uviedol súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia s odkazom na príslušný listinný dôkaz, nie je preto pravdivé tvrdenie žalovaného, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je založené v prevažnej miere na svedeckej výpovedi svedkov Z. Y. a H.. J. X., pričom svedkyňa Y. len pre súd zrozumiteľným spôsobom popísala, v čom spočíva(la) práca žalobkyne a z výpovede svedka XXX/XXXX. J.. J. X. súd prvej inštancie vyvodil iba to, že k zmene zápisu najnáročnejšej činnosti vykonávanej žalobkyňou do opisu štátnozamestnaneckého miesta došlo z rozpočtových dôvodov, pretože pri zachovaní rovnakého opisu najnáročnejšej činnosti vykonávanej žalobkyňou by mala byť žalobkyňa zaradená podľa zákona č. 400/2009 Z. z. do 5. platovej triedy, čo by malo vplyv na rozpočtové prostriedky vyčlenené pre služobný úrad žalobkyne. Krajský súd v odôvodnení rozsudku zároveň uviedol, že „žalovaný nie že nepreukázal, ale ani počas celého konania netvrdil, že by žalobkyňa vykonávala inú prácu po trvalom preložení do služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky než vykonávala v období od prijatia do pracovného pomeru do 30. septembra 2013. Súd prvej inštancie zisťoval pomer oboch svedkov X. D. Y. aj H.. J.. J. X. k stranám sporu, ďalej zisťoval čo vedía uvedený svedkovia o prejednávanej veci a poučil ich o význame svedeckej výpovede. Konštatoval, že výpovede svedkov M. D. Y. a H.. J.. J. X. neboli v rozpore s doloženými listinnými dôkazmi. Zmena opisu štátnozamestnaneckého miesta v časti najnáročnejšej činnosti vykonávanej žalobkyňou nebola v konaní presvedčivo zdôvodnená. Z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/288/2012 a sp. zn. 3Cdo/80/2018 vyplýva jednoznačný záver, že pre zaradenie zamestnanca do platovej triedy je rozhodujúce, akú činnosť zamestnanec skutočne vykonával a nie akú činnosť mal zamestnanec podľa opisu činnosti vykonávať. Rozhodujúca teda je najnáročnejšia pracovná činnosť, ktorú zamestnanec skutočne vykonáva. Krajský súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že činnosti vykonávané žalobkyňou je potrebné považovať za samostatné odborné činnosti vo vymedzenom úseku z dôvodu, že žalobkyňa od pridelenia spisu až do spracovania výstupu pracuje samostatne, na základe vlastných úvah a odborných vedomostí, získaných okrem iného aj odborným vzdelávaním pre výkon samostatnej odbornej činnosti vykonáva jej zverené činnosti. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že za spoluprácu pri výkone zverenej agendy nie je možné považovať odpoveď fyzických či právnických osôb alebo orgánov štátnej či verejnej správy na výzvy žalobkyne na odstránenie väd podaní. Na tomto závere nemôže nič meniť ani skutočnosť, že niektoré výstupy činnosti, vypracované žalobkyňou podpisuje vedúca katastrálneho úradu, aj keď sa na ich tvorbe žiadnym spôsobom nepodieľa a podpíše len žalobkyňou samostatne vyhotovené výstupy a výzvy. O nesamostatnom konaní žalobkyne nesvedčí jej povinnosť každý mesiac odovzdávať vedúcej právneho odboru výkaz o svojej činnosti, na základe ktorého sa spracúva mesačná, štvrtročná a ročná štatistika. Aj o činnosti sudcu vyhotovuje jeho služobný úrad mesačnú, štvrtročnú a ročnú štatistiku a nie je možné tvrdiť, že táto kontrolná činnosť služobného úradu o výkonnosti sudcu vylučuje jeho samostatnú odbornú činnosť - vydávanie rozhodnutí na základe tvorivej duševnej práce. Opis najnáročnejšej činnosti uvedený v opise štátnozamestnaneckého miesta predloženého Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky Okresnému súdu Brezno dňa 12.07.2018 (č. I. 205 až 207 spisu) sa zhoduje s opisom činnosti vykonávanej žalobkyňou, pretože žalobkyňa takisto posudzuje spôsobilosť verejných a iných listín na zápis do katastra nehnuteľnosti, zapisuje práva k nehnuteľnostiam záznamom, vyznačuje poznámky v katastri nehnuteľnosti a vykonáva súčinnosť s vlastníkami a inými oprávnenými osobami, obcami, so štátnymi orgánmi a notármi. Žalovaný sa bránil tým, že žalobkyňa vyplácal funkčný plat v súlade s opisom jej štátnozamestnaneckého miesta a v súlade s jej zaradením do príslušnej platovej triedy. Uvedené tvrdenie žalovaného vyhodnotil krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 17Co/333/2018 ako pravdivé, ale nespochybnujúce nárok žalobkyne. Poukázal pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/288/2012 z 23. apríla 2014 a sp. zn. 3Cdo/80/2018 z 10. októbra 2019, ktoré odkazujú na skoršie rozhodnutia najvyššieho súdu, a to sp. zn. 4Cdo/5/2007 a sp. zn. 3Cdo/31/2008, v zmysle ktorých má zamestnanec právo na zaradenie do platovej triedy podľa výkonu najnáročnejšej pracovnej činnosti a na plat zodpovedajúci vykonávanej práci. Ak služobný úrad zaradí zamestnanca do nesprávnej platovej triedy a vypláca mu plat v nižšej sume, než na ktorú mu vznikol nárok, musí zamestnanec, ktorý preukáže, že vykonával činnosti zodpovedajúce inej platovej triede uspieť s nárokom na doplatenie platu na súde. Tento názor najvyššieho súdu je podporený aj rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2011 sp. zn. III. ÚS 452/2011, ktoré sa týka konania o doplatenie mzdy z dôvodu, že žalobkyňa bola nesprávne zaradená do 8. platovej triedy namiesto 9. platovej triedy. Pokiaľ ide o právne posúdenie nároku žalobkyne krajský súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 17Co/333/2018 uviedol, že okresný súd posúdil nárok žalobkyne podľa správneho zákona - podľa zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe, ktorý v § 29 ods. 1 ustanovuje, že štátnemu zamestnancovi patrí funkcia v 1. platovej triede až 11. platovej triede podľa najnáročnejšej činnosti, ktorú vykonáva na základe služobnej zmluvy alebo podľa opisu činnosti štátnozamestnaneckého

miesta. Toto zákonné ustanovenie je potrebné si vykladať tak, že nemôže byť na svojvôli služobného úradu, do akej funkcie či platovej triedy zaradí štátneho zamestnanca a ako opíše ním vykonávané najnáročnejšie činnosti, ale že štátnemu zamestnancovi musí byť priznaná funkcia a platová trieda podľa skutočne vykonávanej najnáročnejšej činnosti uvedenej v charakteristike platových tried štátneho zamestnanca (príloha 1 zákona č. 400/2009 Z. z.). Samostatná odborná činnosť vo vymedzenom úseku je priradená k funkcii radca v 5. platovej triede tak, ako to vyplýva aj z opisu štátnozamestnaneckých miest na základe výberových konaní uskutočnených na Okresnom úrade Bratislava dňa 23.09.2014 a dňa 16.04.2015. Úspešní uchádzači o funkciu na základe výberového konania č. V 13/2014 OÚ BA a č. V 4/2015 OÚ BA boli podľa oznámenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zaradení do funkcie radca s 5. platovou triedou. Žalobkyni vykonávajúcej samostatnú odbornú činnosť prináleží podľa § 59 ods. 1 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z. plat v 5. platovej triede. Žalovaný jej vyplácal plat v 4. platovej triede, preto podľa krajského súdu, okresný súd s poukazom na uvedené posúdil zistený skutkový stav po právnej stránke správne. Vo vzťahu k nároku na úrok z omeškania krajský súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 17Co/333/2018 uviedol, že okresný súd správne vyhovel žalobe aj v časti uplatneného nároku na úrok z omeškania odo dňa splatnosti rozdielu na brutto plate za ten ktorý mesiac. Poukázal na to, že existenciu nároku na úroky z omeškania pri omeškaní s výplatom funkčného platu podľa zákona o štátnej službe je možné vyvodiť aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/267/2013 z 27. augusta 2014. V uvedenej veci neboli úroky z omeškania žalobkyni priznané len z dôvodu, že sa žalovaný služobný úrad do omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nedostal. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/246/2010 z 01.07.2012 k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad mzdy spravidla za ten ktorý mesiac podľa toho, keď u nich nastala splatnosť na nie až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Konštatoval, že plat a funkčný plat sú neočistené peňažné plnenia od zákonných zrážok. Vyplýva to z ustanovenia § 114 ods. 3, ktorý definuje, čo sa považuje za priemerný čistý funkčný plat štátneho zamestnanca. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na doplatenie platu, to znamená hrubého platu, neočisteného do zrážok na poisťné, na nemocenské poistenie, dôchodkové poistenie, poistenie v nezamestnanosti, zdravotné poistenie a preddavok na daň z príjmov zo závislej činnosti a žiaden všeobecne záväzný právny predpis neustanovuje, že pre účely výpočtu doplatku platu štátneho zamestnanca sa má použiť čistý funkčný plat, preto podľa názoru odvolacieho súdu patrí žalobkyni úrok z omeškania z celej priznanej istiny rovnajúcej sa hrubému funkčnému platu. Okrem rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018 poukázal súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku aj na odsek 54 a nasl. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/4/2019, kde krajský súd uvádza, že „v konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa vykonávala činnosť samostatne, zápisy nevykonávala v súčinnosti s inými subjektami z hľadiska odborného posúdenia, pri zápisoch nebola limitovaná ani podmienená iným faktorom, ktorý by jej znemožňoval možnosť samostatného úsudku. Okresný súd vyvodil správne závery ohľadom tejto činnosti, pričom správny je aj jeho záver ohľadom skutočnosti, že ide o odbornú činnosť. Žalovaný odvolací súd nijako nepresvedčil, že činnosť žalobkyne nie je samostatnou odbornou činnosťou, neposkytol žiadny dôkaz o bližšom popise tejto činnosti, ktorý by bezpochyby bližšie definoval túto činnosť tak, aby nemohlo dôjsť k jej zámene, čomu samozrejme zodpovedá aj primerané finančné ohodnotenie. Pojem samostatná odborná činnosť a odborná činnosť, ktoré sú podstatnou okolnosťou posúdenia danej veci zostal tak v teoretickej rovine všeobecným pojmom, čo môže byť zneužívané v neprospech zamestnancov. Zjednodušene by sa dalo povedať, že odborná činnosť vyžaduje určité špecifické znalosti pre výkon takejto činnosti, pričom doplnený zvrät „samostatná“ znamená, že sa vykonáva s vlastnou zodpovednosťou a jej výstupom je výsledok, ktorý je výsledkom odbornej činnosti jeho tvorcu. Činnosť žalobkyne je bezpochyby samostatná a odborná. Nedošlo k žiadnej zmene, ktorá by prekvalifikovala akceptovateľnú samostatnú odbornú činnosť žalobkyne na odbornú činnosť, ak neberieme do úvahy neodôvodnenú ingerenciu zamestnávateľa pri zmene opisu činnosti, čo navodzuje záver, že išlo o účelový krok. Odvolací súd nezdieľa názor žalovaného, že výsledkom samostatnej odbornej činnosti musí byť vydanie rozhodnutia v správnom konaní, ktorá skutočnosť z ničoho nevyplýva. Nič nebráni žalovanému bližšie definovať tieto činnosti tak, aby boli určité a zrozumiteľné. Nie je ani správne a spravodlivé, aby zamestnávateľ v dôsledku takejto všeobecnej charakteristiky argumentoval len s odkazom na skutočnosť, že zamestnávateľ môže zaradiť zamestnanca bez ohľadu na to, aby tento mal možnosť brániť sa. Správne žalobkyňa uviedla, že pokiaľ by platili argumenty žalovaného, žalobkyni by bola odopretá spravodlivosť, teda možnosť domáhať sa svojho práva na súde, čo nie je prípustné. Odvolací súd sa s týmito závermi žalobkyne stotožňuje, pričom postup žalovaného považuje za neakceptovateľný. Pojem samostatná odborná činnosť a odborná činnosť je vágny, vytvárajúci

priestor pre špekulácie“. V uvedenej súvislosti poukázal krajský súd na staršie rozhodnutia, ktoré sú v zásade aplikovateľné aj dnes, a to na R 31/1965, podľa ktorého: „Pre výšku odmeny za vykonanú prácu je rozhodujúce aké práce pracovník v podniku v skutočnosti vykonával a do akej funkcie mal byť zaradený podľa opisu vykonávaných prác v rámci nomenklatúry funkcií, platnej v žalovanom podniku. Nie je rozhodujúce, aká odmena bola medzi účastníkmi pracovného pomeru dohodnutá vopred“ a na R 8/1967, podľa ktorého: „Dojednanie o výške mzdy obsiahnuté v pracovnej zmluve, ktorá nie je súlade s platnými mzdovými predpismi, nebráni úspešnému uplatneniu nároku na vyplatenie mzdy v rozsahu a za podmienok ustanovených mzdovými predpismi. Z hľadiska výšky nárokov na mzdu rozhodujúca je zásadne práca, ktorú pracovník fakticky vykonáva. Tie isté podmienky možno akceptovať aj pod pojem plat“.

1.5 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že s poukazom na závery vykonaného dokazovania je nevyhnutné považovať činnosť žalobkyne za samostatnú odbornú činnosť vo vymedzenom úseku, ktorej zodpovedá 5. platová trieda podľa zákona č. 400/2009 Z. z. a následne aj 3. platová trieda v zmysle zákona č. 55/2017 Z. z. Vychádzajúc z uvedeného považoval okresný súd právny základ nároku žalobkyne, za daný. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným, týkajúcu sa premlčania v žalobe uplatnených nárokov, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaným vznesená námietka premlčania nie je dôvodná. Konštatoval, že nebolo sporné, že výplatné termíny, a teda splatnosť funkčného platu žalobkyne v rozhodnom období bola k 10. dňu v mesiaci, pričom žalobkyňa podala žalobu na upomínacom súde v Banskej Bystrici dňa 05. 12. 2019 a svojou žalobou si uplatňovala aj rozdiel platieb za mesiac november 2016 (najstarší z uplatnených nárokov), pričom výplatný termín za tento mesiac bol ku dňu 10. 12. 2016, a teda žaloba bola podaná počas plynutia 3-ročnej premlčacej doby najstaršieho z uplatnených nárokov, ktorý bol splatný dňom 10. 12. 2016, a teda prvýkrát uplatniteľný na súde 11. 12. 2016. Pri rozhodovaní o samotnej výške priznaného plnenia vychádzal okresný súd z výpočtu predloženého žalovaným, ktorý predstavuje skutočný mzdový rozdiel za jednotlivé mesiace, zodpovedajúci správne platovému zaradeniu žalobkyne, pričom predstavuje rozdiel, ktorý zodpovedá reálnej prítomnosti žalobkyne na pracovisku. Tento výpočet žalobkyňa nenamietala. Viazaný žalobným návrhom žalobkyne okresný súd priznal žalobkyni za jednotlivé mesiace maximálne taký mzdový rozdiel, ktorý v žalobe a v jej rozšírení za príslušný mesiac požadovala. Okresný súd tak priznal („resp. z dôvodu PN, dovolenky a pod. nepriznal“) za jednotlivé mesiace žalobkyni mzdový rozdiel nasledovne: 11/2016 v sume 101,10 Eur (žalovaný v tabuľke vyčíslil doplatok v sume 109,59 Eur), december 2016 v sume 101,10 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok 109,59 Eur), 1/2017 v sume 105,50 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok vo výške 113,37 Eur), 2/2017 v sume 105,50 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok vo výške 113,06 Eur), 3/2017 v sume 99,96 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok vo výške 99,96 Eur, žalobkyňa žalovala sumu 105,50 Eur), 4/2017 v sume 67,12 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok vo výške 67,12 Eur, žalobkyňa požadovala zaplatenie sumy 105,50 Eur), 5/2017 v sume 105,50 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok v sume 113,06 Eur), za 6/2017 v sume 105,50 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok vo výške 113,06 Eur), za 7/2017 v sume 105,50 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok v sume 105,50 Eur), za 8/2017 v sume 105,50 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok v sume 105,50 Eur), za 9/2017 v sume 105,50 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok v sume 107,61 Eur), za 10/2017 v sume 106,13 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok vo výške 108,61 Eur), za 11/2017 v sume 106,13 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok 108,61 Eur), za 12/2017 v sume 106,13 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok v sume 108,61 Eur), za 1/2018 v sume 38,30 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok vo výške 38,30 Eur, žalobca požadoval zaplatenie sumy 111,30 Eur), za 2/2018 v sume 100,30 Eur (žalovaný vyčíslil doplatok v sume 100,30 Eur, žalobca požadoval sumu 111,30 Eur), za obdobie od 3/2018, 4/2018, 5/2018, 6/2018, 7/2018, 8/2018 a 9/2018 súd priznal za každý mesiac sumu 111,30 Eur (žalovaný za tieto mesiace za každý mesiac vyčíslil doplatok 111,50 Eur a žalobca požadoval za tieto mesiace sumu 111,30 Eur), za mesiace 10/2018, 11/2018 a 12/2018 súd priznal sumu za každý mesiac 112,50 Eur (žalovaný za tieto mesiace vyčíslil doplatok za každý mesiac vo výške 112,50 Eur), za mesiace január 2019, február 2019, marec 2019, apríl 2019, máj 2019, jún 2019, júl 2019, august 2019 a september 2019 súd priznal sumu 113,50 Eur (žalovaný uviedol za tieto mesiace doplatok za každý mesiac vo výške 113,50 Eur), za mesiace 10/2019 a 11/2019 súd priznal sumu 114,50 Eur (žalovaný za tieto mesiace vyčíslil doplatok vo výške 114,50 Eur).

1.6 V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že keďže z pripojeného výpočtu a z pripojenej tabuľky žalovaného vyplynulo, že za rozhodné obdobie, to znamená za (v zmysle pripustenej zmeny žaloby za obdobie od novembra 2016 do novembra 2019) mal byť skutočný doplatok pri rozdiel v plate u žalobkyni v celkovej sume 3.990,35 € a žalobkyňa sa

po zmene žaloby domáhala zaplata istiny vo výške 4.059,79 €, žalobu žalobkyne nad sumu 3.990,35 € ako nedôvodnú zamietol, keďže pri rozhodovaní o výške priznaného plnenia vychádzal z výpočtu predloženého žalovaným (v rozsahu hrubej mzdy) a žalobkyňa predmetný výpočet žalovaného žiadnym spôsobom nerozporovala.

1.7 Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že nárok žalobkyne je dôvodný čo do sumy 3.990,35 €, teda zaviazal žalovaného, aby zaplatil žalobkyni istinu vo výške 3.990,35 € a zároveň zaviazal žalovaného aj na zaplata úrokov z omeškania, tak ako je to uvedené vo výroku odvolaním napadnutého rozsudku konštatujúc, že žalobkyni patria aj úroky z omeškania vzhľadom na to, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením jej platových náležitostí. Medzi stranami sporu nebol sporný výplatný termín žalobkyne, preto súd priznal žalobkyni úroky z omeškania v rozsahu vyčíslenom žalobkyňou, krátenom súdom primerane tomu, ako priznal žalobkyni istinu za jednotlivé mesiace tak, ako je to uvedené vo výroku odvolaním napadnutého rozsudku. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol, keďže v žalobu zamietnutom rozsahu považoval nárok žalobkyne za nedôvodný.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalovaný odvolal a v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie proti I. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. a), d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu uplatnenému žalovaným v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP, žalovaný v odvolaní uviedol, že namieta nedostatok právomoci súdu rozhodovať vo veciach týkajúcich sa zaradenia štátnych zamestnancov do funkcií a platových tried podľa ustanovení zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe, pretože táto kompetencia patrí podľa jeho názoru výlučne služobnému úradu, a to vzhľadom na posúdenie najnáročnejších činností vykonávaných štátnym zamestnancom v služobnom úrade. Súd nie je podľa žalovaného oprávnený o takomto zaradení štátneho zamestnanca rozhodovať, pretože nemôže mať vedomosť o činnostiach vykonávaných jednotlivými štátnymi zamestnancami. Z vyššie uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že nie je daná právomoc súdu rozhodovať vo veciach týkajúcich sa zaradenia štátnych zamestnancov do funkcií a platových tried podľa ustanovení zákona č. 400/2009 Z. z., t. j. v danom prípade nebola podľa žalovaného splnená procesná podmienka právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť.

2.1 Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod uplatnený žalovaným v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP). V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný v odvolaní na odsek 21. a odsek 23. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a uviedol, že podstatnú časť odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie tvorí citácia právoplatných rozhodnutí, najmä rozsudku Okresného súdu Brezno zo dňa 12. 10. 2018, sp. zn. 9C/3/2016 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018 zo dňa 14. 11. 2019. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, žalovaný v odvolaní uviedol, že „rozporuje skutkový stav tak, ako ho ustálil súd prvej inštancie“. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný v odvolaní na svoje tvrdenia prezentované v konaní pred súdom prvej inštancie, kde tvrdil, že činnosť, ktorú vykonáva žalobkyňa je odborná činnosť, ktorá si vyžaduje žalobkyňou popísané odborné znalosti, aby mohla vykonať zápis, či už formou poznámky alebo záznamu do katastra nehnuteľností. Odborná činnosť, ktorú žalobkyňa vykonáva, si vyžaduje spoluprácu s inými organizačnými útvarmi, aj mimo služobného úradu. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný v odvolaní na ust. § 21 ods. 2, § 36 ods. 1, § 42 ods. 5, § 46 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností (ďalej aj „katastrálny zákon“), ako aj na ďalšie osobitné právne predpisy (§ 2c zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení), § 82 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku („Stavebný zákon“), § 28 vyhlášky Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. 461/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov, na § 31 ods. 1 vyhlášky č. 461/2009 Z. z., ktoré podľa žalovaného preukazujú spoluprácu žalobkyne s inými organizačnými útvarmi. Uviedol, že preukázal, že žalobkyňa nerieši vzniknutý problém tým spôsobom, že sama je tvorcom dokumentov potrebných pre ďalšie rozhodovanie, avšak pracuje s už vyhotovenými dokumentami a s verejnými listinami, pričom s nimi pracuje v intenciách katastrálneho zákona, od ktorého sa nemôže odchýliť. Zdôraznil, že uniesol dôkazné bremeno, keď tvrdil, že žalobkyňa nevykonáva prácu samostatne, ale je neustále kontrolovaná, pričom je povinná každý mesiac odovzdávať vedúcej právneho odboru výkaz, ktorá kontroluje jej výstupy a činnosť a následne vedúca katastrálneho odboru spracuje mesačnú, štvrtročnú

a v neposlednom rade aj ročnú štatistiku. Činnosť žalobkyne je sústavne a pravidelne kontrolovaná aj vnútornou kontrolou, ktorú vykonáva vedúca oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam v zmysle ust. § 9 ods. 3 zákona č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v platnom znení. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že zdôrazňoval, že žalobkyňa vykonáva činnosti v súlade s katastrálnym zákonom, ako aj so smernicou č. 14/2008 Ministerstva vnútra SR. Žalobkyňa posudzuje predloženú verejnú listinu na zápis. Pri odbornom posúdení verejnej listiny je samozrejmosťou, že žalobkyňa pracuje s dostupnými dokumentmi, správne právne ich vyhodnotí, pričom sa riadi prioritne katastrálnym zákonom, konkrétne § 42, ktorého jednotlivé body taxatívne vymenúvajú, čo má zmluva, verejná alebo iná listina obsahovať. Žalobkyňa nerieši vzniknutý problém tým spôsobom, že sama je tvorcom dokumentov potrebných pre ďalšie rozhodovanie, pracuje s už vyhotovenými dokumentmi a s verejnými listinami, pričom pracuje s nimi v intenciách katastrálneho zákona. Ak verejná listina alebo iné listiny obsahujú chyby v písaní alebo počítaní alebo iné zjavné nesprávnosti alebo neobsahujú náležitosti podľa odsekov 1, 2 a 3 § 42 katastrálneho zákona, žalobkyňa vracia listinu sprievodným listom vyhotoviteľovi alebo tomu, kto podal návrh na záznam. Jedná sa teda o kontrolu vyhotovených dokumentov, nie o ich tvorbu. Žalobkyňa nevykonáva samostatnú odbornú činnosť, ale len odbornú činnosť, čo „preukazuje právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5C/322/2015 zo dňa 10. 02. 2016“. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní uviedol, že odbornú činnosť chápe ako činnosť, v rámci ktorej štátny zamestnanec samostatne a ucelene vypracúva agendu a zodpovedá za jej obsahovú stránku, ktorú pripravuje v rámci svojej odbornej činnosti. Žalobkyňa vykonáva odbornú činnosť, vyžadujúcu spoluprácu s inými organizačnými útvarmi, a to aj s organizačnými útvarmi mimo služobného úradu, najmä vo forme písomných a ústnych vyjadrení. Súd prvej inštancie neprihliadol podľa žalovaného na jeho argumenty, ktoré prezentoval v konaní, ani na ním v konaní predložené dôkazy. Zároveň súd prvej inštancie dospel podľa žalovaného na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdil.

2.2 V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že žalobkyňu vyplácal funkčný plat v súlade s opisom štátnozamestnaneckého miesta ako aj v súlade s jej zaradením do príslušnej platovej triedy, preto „sa nedostal do omeškania s výplatom funkčného platu, ako sa mylne domnieva súd prvej inštancie“. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že namieta tiež súdom prvej inštancie žalobkyňu priznaný úrok z omeškania, a to vzhľadom na charakter uplatneného nároku. Zdôraznil, že úrok z omeškania je zákonná sankcia pre prípad neuspokojenia peňažného záväzku v lehote jeho splatnosti. Žalovaný plnil žalobkyňu mzdu, a teda plnil si povinnosť voči žalobkyňu v lehote splatnosti, a to v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou. Nárok žalobkyne na doplatenie v žalobe uplatňovaného peňažného plnenia nevyplýva žalovanému zo žiadneho právneho predpisu. Za uvedenej situácie nemohlo dôjsť podľa žalovaného k omeškaniu žalovaného ako dlžníka s uspokojením nároku žalobkyne - veriteľa skôr ako bude žalovaný na predmetnú povinnosť zaviazaný právoplatným súdnym rozhodnutím. Až v prípade, že nedodrží lehotu splatnosti na splnenie povinnosti uloženej právoplatným súdnym rozhodnutím, je možné podľa žalovaného hovoriť o omeškaní na strane žalovaného. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nepreskúmateľné pre absenciu základných náležitostí presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia, čo zakladá inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podstatnú časť odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie tvorí citácia iných súdnych rozhodnutí. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o žalobe uplatnenom nároku žalobkyne neopieral o vlastné závery a o výsledky vykonaného dokazovania v danej právnej veci. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný v odvolaní na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03, v ktorom sa ústavný súd vyjadril k povinnosti súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie. Vyslovil pritom záver, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a s obranou proti takémuto uplatneniu (sp. zn. IV. ÚS 115/03). V závere odvolania žalovaný uviedol, že ak odvolací súd dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, t. j. ak odvolací súd zmení prvý výrok odvolaním napadnutého rozsudku, potom je tretí výrok odvolaním napadnutého rozsudku o trovách konania potrebné rovnako zmeniť, nakoľko ide o závislý výrok, ktorý je priamo viazaný na úspech/neúspech žalobkyne/žalovaného v tomto spore. Zdôraznil, že v súlade s príslušnou právnou úpravou, s odbornou literatúrou, ako aj s rozhodovacou praxou zastáva názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné (pre absenciu základných náležitostí presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia), vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhol, aby odvolací súd

rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch I. a III. zmenil, žalobu v celom rozsahu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správny, zákonný a v neposlednom rade aj za spravodlivý, pričom odvolanie žalovaného považuje za účelové s cieľom oddialiť súdom uloženú povinnosť žalovaného plniť žalobkyni priznanú sumu spolu s úrokom z omeškania. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného ďalej uviedla, že s tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní, nie je možné súhlasiť. Súd prvej inštancie sa s námietkou nedostatku právomoci dostatočne vysporiadal, keď v odsekoch 18 a 19 odôvodnenia rozsudku podrobne poukázal na rozhodnutia súdov, ktoré sa touto problematikou zaoberali a predovšetkým na rozsudok Okresného súdu Brezno sp. zn. 9C/3/2016, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/72/2020. S ohľadom na uvedené, je podľa žalobkyne absolútne evidentné, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z právnych záverov uvedených nielen v rozhodnutiach Okresného súdu Brezno a Krajského súdu v Banskej Bystrici (ako súdu odvolacieho), ale vo vzťahu k námietke nedostatku právomoci súdu vo veci konať, vychádzal tiež z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/72/2020, kde bola táto konkrétna otázka riešená. Neexistoval teda podľa žalobkyne žiadny dôvod, pre ktorý by sa mal súd prvej inštancie odchýliť od takto prijatého právneho záveru, týkajúceho sa právomoci súdu konať, preto je odôvodnenie jeho rozhodnutia s poukazom na článok 2 ods. 2 a ods. 3 Základných princípov CSP úplne postačujúce a zreteľné. Len v prípade, ak by súd prvej inštancie rozhodol odlišne a odchýlil by sa pritom od skutkových a právnych záverov, prijatých v skorších rozhodnutiach súdov v tejto otázke, bola by na mieste argumentácia žalovaného, týkajúca sa nedostatku riadneho, dôkladného a presvedčivého odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia. V nadväznosti na uvedené žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukazuje na článok 2 ods. 2 a ods. 3 Základných princípov CSP uviedla, že podanou žalobou sa domáha svojich nárokov voči žalovanému na tom istom právnom základe, ako tomu bolo v konaniach vedených na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 5C/180/2016 a pod sp. zn. 9C/3/2016, o ktorých bolo právoplatne rozhodnuté a ktorými bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie žalobkyňou uplatnených nárokov spolu s príslušenstvom. Konkrétne rozsudkom Okresného súdu Brezno č. k. 5C/180/2016 zo dňa 22. 10. 2018, bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni v konaní sp. zn. 5C/180/2016 X.XXX,XX F. sumu 3.422,13 Eur s príslušnými úrokom z omeškania, pričom uvedený rozsudok súdu prvej inštancie bol v celom rozsahu potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/4/2019 zo dňa 25. 09. 2019. Rozsudkom Okresného súdu Brezno č. k. 9C/3/2016 zo dňa 12. 10. 2018 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.093,43 Eur s príslušnými úrokom z omeškania, pričom aj tento rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018 zo dňa 14. 11. 2019. O podanom dovolaní voči rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/333/2018-464 zo dňa 14. 11. 2019 bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/72/2020 zo dňa 01. 07. 2020, kde sa s námietkou nedostatku právomoci vznesenou práve žalovaným v podanom dovolaní vysporiadal Najvyšší súd SR nasledovne: „S prihliadnutím na obsah dovolania, dovolací súd sa osobitne zaoberal otázkou, či predmetná vec patrila do právomoci súdu (§ 420 písm. a) CSP). V tejto súvislosti treba uviesť, že súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány (§ 3 CSP). Iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ako to ustanovuje zákon (§ 4 CSP). Žaloba v predmetnej veci bola podaná ešte za platnosti predchádzajúcej právnej úpravy, ktorá právomoc upravovala obdobným spôsobom v ust. § 7 ods. 1, 3 zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku. Z citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku i Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že civilná právomoc súdov je determinovaná právnymi vzťahmi, ktoré majú občianskoprávnu, pracovnoprávnu, rodinnoprávnu, obchodnú a hospodársku povahu, a tiež v prípadoch, ak im je táto právomoc zverená iným zákonom. Predmetom súdneho sporu je nedoplatok na plate štátneho zamestnanca za obdobie október 2012 až september 2015 zo štátnozamestnaneckého pomeru, kedy bol účinný zákon 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých predpisov. Platové náležitosti (plat) štátneho zamestnanca patria medzi nároky vyplývajúce zo štátnozamestnaneckého vzťahu (§ 81 - § 114 zákona č. 400/2009 Z. z.). V zmysle § 125 zákona č. 400/2009 Z. z., spory medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom o nároky zo štátnozamestnaneckých vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy. Pokiaľ teda v tomto spore súdy konali a rozhodli o žalobou uplatnenom nároku, konali v rámci právomoci, ktorá im bola zverená zákonom. Možno preto podľa žalobkyne uzavrieť, že konanie nie je postihnuté vadou podľa §

420 písm. a) CSP“. Dovolací súd v uvedenej súvislosti odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/206/2014, kde najvyšší súd v rámci dovolacieho prieskumu v konaní o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a z neho vyplývajúcej náhrady funkčného platu štátneho zamestnanca v zmysle zákona č. 400/2009 Z. z. nezistil existenciu vady konania v zmysle § 237 písm. a) OSP (nedostatok právomoci súdov). Od 01.02.2017 je v platnosti zákon č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o štátnej službe“), ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.06.2017, na podklade ktorého sa žalobkyňa domáha zaplata peňažnej sumy zodpovedajúcej rozdielu medzi druhou platovou triedou, do ktorej bola žalobkyňa nesprávne zaradená a treťou platovou triedou, do ktorej mala byť žalobkyňa zaradená vzhľadom na charakter pracovných činností, ktoré vykonávala. V uvedenej súvislosti poukázala žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného na § 176 Zákona o štátnej službe, kde sa uvádza: „Spor medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom, týkajúci sa štátnozamestnaneckého vzťahu prejednáva a rozhoduje súd podľa Civilného sporového poriadku“. Právomoc všeobecného súdu rozhodnúť o doplatení platu štátneho zamestnanca nie je vylúčená ani samotným Civilným sporovým poriadkom, kedy spor medzi štátnym zamestnancom a jeho služobným úradom je súkromnoprávny spor, ktorého rozhodnutie je výslovne zverené súdom. Oprávnenie súdu posúdiť aj takú otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193 CSP, je zakotvené priamo v § 194 ods. 1 CSP (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/333/2018 ods. 8, strana 12 - 13). Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti tak námietka právomoci súdu rozhodovať o žalobkyňou uplatnenom nároku vznesená žalovaným je absolútne podľa žalobkyne nedôvodná a ničím nepodložená, pretože súd prvej inštancie sa s touto námietkou aj s poukazom na skoršie rozhodnutia súdov v skutkovo a právne totožných veciach, ktoré uvedenú námietku vyriešili, vysporiadal dostatočne, pričom sa od ich právnych záveroch neodchýlil.

3.1 Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci (odvolací dôvod uplatnený žalovaným v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP), žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (článok I. ods. 1 Ústavy SR), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (I. ÚS 87/93, Pl. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno podľa žalobkyne považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis Pl. ÚS 21/00 a Pl. ÚS 6/04). Tvrdenia žalovaného sú preto v tomto smere podľa žalobkyne zavádzajúce a účelové, keďže právne závery týchto rozhodnutí, a to tak po skutkovej ako aj po právnej stránke sú mu veľmi dobre známe, keďže v týchto konaniach bol stranou sporu. Dokazovanie prebiehalo pred súdom prvej inštancie rovnako ako prebiehalo v právoplatne skončených súdnych konaniach, pričom dôkazy navrhované stranami sporu boli v tomto smere totožné; odlišovali sa len predloženými opismi štátnozamestnaneckého miesta a činnosti žalobkyne a tiež výpočtom mzdy, v dôsledku čerpania dovoleniek alebo v dôsledku práceneschopnosti žalobkyne v rozhodnom období „november 2016 až október 2018“. Súd prvej inštancie sa tak ohľadne posúdenia samostatnej odbornej činnosti stotožnil s predchádzajúcimi rozhodnutiami súdov, keď v odôvodnení rozsudku poukázal jednak na svedecké výpovede svedkov K. D. Y. a H.. J. J. X., ktoré už boli vyhodnotené aj v konaní vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 9C/3/2016 a tiež na svedeckú výpoveď svedkyne K.. P. D. v konaní vedenom pred Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 12Cpr/1/2019 a v neposlednom rade aj na výpoveď samotnej žalobkyne. Z takto vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že neexistuje žiaden dôvod na to, aby sa v skutkovo a právne totožnej veci odchytil od právneho záveru prijatého tak Okresným súdom Brezno ako aj odvolacím súdom - Krajským súdom v Banskej Bystrici. S odvolacími námietkami vznesenými žalovaným v tomto odvolaní sa už súdy dostatočným spôsobom vysporiadali, preto súd prvej inštancie nemal v konečnom dôsledku aj s poukazom na článok 2 ods. 2 a 3 Základných princípov CSP žiadny dôvod na to, aby ich závery neaplikoval aj v tomto konaní a v ňom prijatom rozhodnutí. V neposlednom rade je podľa žalobkyne potrebné podotknúť, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku žalobkyne nevychádzal len z výpovedí svedkov, ale aj z jednotlivých opisov štátnozamestnaneckých miest žalobkyne. Napriek snahe žalovaného vysvetliť rozdiel medzi samostatnou odbornou činnosťou a odbornou činnosťou, resp. odbornou činnosťou vyžadujúcou si spoluprácu s inými organizačnými útvarmi, toto vysvetlenie podľa názoru žalobkyne absentuje a navodzuje dojem, že jediným rozdielom medzi samostatnou odbornou činnosťou a odbornou činnosťou je skutočnosť, či rozhodnutie vydáva príslušný zamestnanec, teda je tvorcom dokumentov pre ďalšie rozhodovanie alebo vykonáva len záznam/poznámku, ktorá činnosť má povahu evidenčnú,

pričom pod pojmom spolupráca chápe žalovaný takú činnosť žalobkyne, v rámci ktorej žalobkyňa vypracuje návratku s oznámením dôvodov, pre ktoré nie je možné doručenie listiny zapísať. S týmto názorom sa však žalobkyňa rozhodne nemôže stotožniť. Po prijatí zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe, ktorý nahradil zákon č. 400/2009 Z. z. žalovaný zaradil žalobkyňu do 2. platovej triedy, kde opis najnáročnejšej činnosti pre 2. platovú triedu je nasledovný: „Odborná činnosť vyžadujúca spoluprácu s inými organizačnými útvarmi a mimo služobného úradu. Vybavovanie odbornej agendy vo vymedzenom úseku tvoriacej podklad pre riadenie, rozhodovanie alebo kontrolu v rámci viacerých organizačných útvarov.“. Pre 3. platovú triedu je najnáročnejšia činnosť definovaná ako: „Samostatná odborná činnosť vo vymedzenom úseku.“ Jediným rozdielom medzi činnosťami vykonávanými v 2. platovej triede a v 3. platovej triede je pojem samostatnosť. Odborná činnosť sa predpokladá. Navyše žalovaný v dôsledku optimalizácie verejnej správy a prehodnotenia zaradenia funkcií do platových tried, ktoré malo celoplošný charakter od decembra 2019 uskutočnil zmeny, na základe ktorých žalobkyňa od 01.12.2019 ako aj kolegyne žalobkyne s totožnou činnosťou boli preradené z 2. platovej triedy do 3. platovej triedy, pričom žalobkyňa bola v dôsledku ukončeného vysokoškolského vzdelania zaradená z 2. do 4. platovej triedy, kde sa pod najnáročnejšou činnosťou rozumejú: „Samostatné ucelené odborné činnosti vo vymedzenom úseku“. Ak teda žalobkyňa a jej kolegyne vykonávali len odborné činnosti a nie samostatné odborné činnosti, pre ktoré má byť podľa názoru žalovaného charakteristické vydávanie konštitutívnych rozhodnutí v katastrálnom konaní, potom by podľa žalobkyne neexistoval žiadny dôvod na to, aby v rámci takto prijatej optimalizácie štátnej správy, pri rovnakých činnostiach ako žalobkyňa a jej kolegyne doteraz vykonávali, boli bez ďalšieho preradené do tretej platovej triedy s najnáročnejšou činnosťou: samostatná odborná činnosť. V nadväznosti na uvedené žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že ak by aj súd mal za to, že pre naplnenie podmienky samostatnej odbornej činnosti sa vyžaduje, aby žalobkyňa vyhotovovala dokumenty, resp. nejaké výstupy, potom opätovne poukazuje na to, že primárnym produktom jej činnosti v rámci zapisovania práv k nehnuteľnostiam je zapísanie práva k nehnuteľnosti na príslušný list vlastníctva. Dokumentom, ktorý žalobkyňa tiež vyhotovuje je aj žiadosť o doplnenie listiny alebo tzv. návratka, ktorá je de facto výstupom žalobkyne o tom, ako v rámci posudzovania spôsobilosti listín na zápis do katastra nehnuteľností konala, resp. prečo daná listina nie je spôsobilá na zápis, spolu s uvedením pokynov na odstránenie jej väd, preto námietku žalovaného považuje za irelevantnú.

3.2 Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaného týkajúcu sa právneho posúdenia úrokov z omeškania, resp. nároku na úrok z omeškania, žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že dáva do pozornosti odvolaciemu súdu uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 04.07.2017, sp. zn. III. ÚS 460/2017, v zmysle ktorého: „Záver, podľa ktorého by zamestnávateľ nestíhala sankcia v podobe úroku z omeškania, pokiaľ sa dostane do omeškania s plnením mzdy, náhrady mzdy a obdobných záväzkov voči zamestnancovi, by bol právne neudržateľný.“ V uvedenej súvislosti žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že rozhodnutia súdov, na ktoré žalovaný v odvolaní poukazuje, a to rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 11Cpr/7/2013 zo dňa 10.10.2016 a rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 6Cpr/4/2012 zo dňa 07.12.2018, nie sú právne udržateľné práve s ohľadom na rozhodnutia súdov vyššej inštancie a tiež s poukazom na odôvodnenie uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky spis. zn. III. ÚS 460/2017 zo dňa 04.07.2017. V nadväznosti na odôvodnenie predmetného uznesenia Ústavného súdu SR v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania, poukázala žalobkyňa na nasledovný právny záver ústavného súdu: „Ústavný súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, podľa ktorého zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo.“ Ústavný súd SR vo veci sp. zn. II. ÚS 494/2013 konštatoval i to, že zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Ostáva už len podľa žalobkyne dodať, že pokiaľ tieto závery ústavného súdu dopadajú na prípady náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, o to viac sa vzťahujú na prosté nevyplatenie mzdy zamestnancovi zamestnávateľom vôbec alebo v správnej výške. V závere vyjadrenia k odvolaniu žalovaného žalobkyňa uviedla, že navrhuje, aby odvolací súd postupom podľa § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov uplatnených žalovaným v odvolaní v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. f) a písm. h) CSP.

6. Z obsahu odvolania žalovaného je zrejmé, že žalovaný v odvolaní opakovane (rovnako ako v spore vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 9C/3/2016, ktorý sa týkal tých istých strán sporu a rovnakého nároku, len uplatneného za iné obdobie) namietal nedostatok právomoci súdu rozhodovať o žalobou uplatnenom nároku žalobkyne, napriek tomu, že táto otázka (otázka právomoci súdu) už bola právoplatne vyriešená práve v rámci vyššie uvedeného konania (sporu) vedeného na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 9C/3/2016, ktoré prebiehalo na Krajskom súde v Banskej Bystrici ako na súde odvolacom pod sp. zn. 17Co/333/2018, z rozhodnutia ktorého časť odôvodnenia, podstatnú aj pre toto rozhodnutie, odcitoval (tak ako je vyššie uvedené) súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku. Bolo by teda v rozpore so zásadou právnej istoty, ak by súd v tomto konaní posudzoval otázku právomoci súdu rozhodovať o žalobou uplatnenom nároku žalobkyne odlišným spôsobom, pričom na to nemal okrem zreteľa na zásadu právnej istoty ani iný ďalší dôvod, pretože z hľadiska právneho posúdenia právomoci súdu rozhodovať o žalobou uplatnenom nároku žalobkyne sa plne stotožnil okrem iného aj s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadreným v uznesení sp. zn. 9Cdo/72/2020 zo dňa 01. 07. 2020, kde najvyšší súd vo vzťahu k otázke právomoci súdu rozhodovať o nároku na doplatenie platu (na zaplatenie platového rozdielu) vyplývajúceho z štátnozamestnaneckého pomeru okrem iného uviedol: že „platové náležitosti (plat) štátneho zamestnanca patria medzi nároky vyplývajúce zo štátnozamestnaneckého vzťahu (porovnaj § 81 až 114 zákona č. 400/2009 Z. z.). V zmysle § 125 zákona č. 400/2009 Z. z., spory medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom o nároky zo štátnozamestnaneckých vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy. Pokiaľ v tomto spore súdy konali a rozhodli o uplatnenom nároku, konali v rámci právomoci, ktorá im bola zverená zákonom“. Súd prvej inštancie teda pokiaľ ide o právomoc súdu v danej veci konať a rozhodnúť rešpektoval rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako jednej z najvyšších súdnych autorít (ktorými sú tiež Ústavný súd SR a Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu); odvolaciu námietku žalovaného, týkajúca sa nedostatku právomoci súdu rozhodovať o žalobou uplatnenom nároku žalobkyne, (uplatnená žalovaným v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP) je preto neopodstatnená.

7. Pokiaľ ide o žalovaným v odvolaní namietané skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku je zrejmé, že sa súd prvej inštancie stotožnil s dôvodmi právoplatného rozsudku Okresného súdu Brezno sp. zn. 9C/3/2016 zo dňa 12. 10. 2018, ktorým Okresný súd Brezno v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/333/2018 zo dňa 14. 11. 2019 (proti ktorému bolo žalovaným podané dovolanie, ktoré Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 9Cdo/72/2020 zo dňa 01. 07. 2020 odmietol) rozhodol o skutkovo a právne totožnom nároku žalobkyne, len za obdobie október 2012 až september 2015. V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku súd prvej inštancie vysvetlil prečo sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi právoplatne prijatými súdmi oboch inštancií vo veci vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 9C/3/2016, v zmysle ktorých považovali nárok žalobkyne za daný. Po prejednaní odvolania žalovaného z hľadiska odvolacích dôvodov uplatnených žalovaným v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé relevantne spochybníť záver, že žalobou uplatnený nárok žalobkyne v súdom prvej inštancie priznanom rozsahu nie je daný, a preto by bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť. Uvedené sa týka tak istiny ako aj úroku z omeškania, vo vzťahu ku ktorému súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku vysvetlil na základe akých právnych úvah dospel k záveru, že žalobkyňi patrí spolu s priznanou istinou aj úrok z omeškania a prečo priznal žalobkyňi nárok na úrok z omeškania z hrubej mzdy, keď uviedol, že žalobkyňi priznal nárok na doplatenie hrubého platu, neočisteného od zrážok na nemocenské poistenie, dôchodkové poistenie, poistenie v nezamestnanosti, zdravotné poistenie a na preddavok na daň z príjmov zo závislej činnosti konštatujúc, že žiadny všeobecne záväzný predpis

neustanovuje, že pre účely doplatku platu štátneho zamestnanca sa má použiť čistý funkčný plat, preto aj podľa názoru odvolacieho súdu patrí žalobkyni úrok u omeškania z celej priznanej istiny rovnajúcej sa hrubému funkčnému platu. Z uvedených dôvodov považuje odvolací súd žalovaným v odvolaní súdu prvej inštancie vytýkané nesprávne skutkové závery (odvolací dôvod uplatnený žalovaným v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP) a nesprávne právne posúdenie (odvolací dôvod uplatnený žalovaným v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP), za vytýkané nedôvodne.

8. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaného, týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, následkom ktorej skutočnosť je podľa žalovaného nepreskúmateľnosť odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (odvolací dôvod uplatnený žalovaným v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP), odvolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP zrejme ako (okrem iného aj vychádzajúc z vyššie uvedeného rozhodnutia Okresného súdu Brezno a Krajského súdu v Banskej Bystrici) súd prvej inštancie posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a ako žalobou uplatnený nárok žalobkyne skutkovo a právne posúdil. V nadväznosti na uvedené poukazuje odvolací súd na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 225/2012 zo dňa 10. 01. 2013, kde Najvyšší súd SR uvádza: „Kritériom pre posúdenie preskúmateľnosti rozhodnutia je splnenie náležitosti odôvodnenia ustanovených zákonom.“ Z uvedeného je zrejme, že ak súdne rozhodnutie spĺňa vyššie uvedené náležitosti, vyžadované ust. § 220 CSP, tak ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, aj keď by odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia mohlo byť, tak ako v tomto prípade, vypracované precíznejšie.

9. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a ust. § 262 ods. 2 CSP, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

10. O veci rozhodol senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.